

er det, han har at bekæmpe? Det er hans Samvittigheds Stemme, det er den i enhver Sjæl nedlagte Skj for at begaae Mord paa sine Medmennesker. Men er hans Had, hans Eidskab saa stærk, at han kan overvinde alt Dette, at han heller ikke frygter for et livsvarigt Fængsel, der maaskee, Alt vel overveiet, er den frygteligste af alle Straffe, vel at mærke, naar Forbryderen veed, at det er utvivlsomt, at han skal blive der til sine Dages Ende, at han skal leve og dog aldrig mere see dem, han elsker, aldrig mere see Skoven, Havet eller Himlen, kort sagt, blive der, indtil Døden river ham ud af Fængslet -- da viger han heller ikke tilbage for en ringe Mulighed af at miste sit Liv, for en Sandsynlighed, der ikke er større end den, der udtrykker Faren for at omkomme for visse Classer af Arbeidere.

Det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) sagde Meget, som vistnok burde imødegaaes, men jeg skal dog kun tillade mig ganske kort at berøre 2 Punkter. Han yttrede, at det egentlig vilde være det Allerhelbigste, om det var Venaabningsretten, paa hvilken det kom an, om en Forbryder skulde miste Livet eller ikke. I saa Henseende maa jeg bestemt modsigte ham. Der er nylig foresaldet et Tilfælde her i Landet, som har vist, hvor uheldigt det kan være for Retsbevidstheden at lade det komme an paa Venaabningsretten, hvorved Vilkaarligheden eller rettere Tilfældigheden kan komme til at spille en Rolle, idet det kan afhænge af, hvilken Mand der til en given Tid er Minister, og hvilke Anstuelser han har. Jeg kan gjerne nævne dette Tilfælde, da der jo her slet ikke kan være Tale om Andet, end at alle de Bedkommende have handlet efter deres inderste og bedste Overbeviisning. Det var en Forbryder, der af 8 af 10 voterende Høiesteretsassessorer var indstillet til Kongens Raade, men hvor Justitsministeren, efter sin Anstuelse og sin bedste Overbeviisning, meente, at Bedkommende burde døe, og hvor Dødsstraffen ogsaa blev exequeret. Jeg vil spørge, om dette ikke kan opfattes uheldigt for Retsbevidstheden, og om det ikke er en forfærdelig Tanke, at det, om et Menneske skal miste Livet, beroer paa den Tilfældighed, hvem der er Minister, og hvad

der er hans Anstuelse? Er det ikke langt bedre, at det bliver fastsat i Loven, end at Tilfældigheden raader derfor? Det ærede Medlem sagde ogsaa: Lad Recepten være venlig og mild; det tager jeg til Indtægt; det Samme siger jeg: Lad os være saa venlige at lade Forbryderen slippe med at henleve sit Liv i Fængsel, og ikke være saa umilde at tage hans Hoved.

Mein: Jeg har en saa levende Følelse af, at man ligefrem skryber Retsfærdigheden her i Landet at bidrage Sit til at lade denne Lov udkomme saa snart som muligt efter det foreliggende Lovudkast, at jeg tilvisse føler mig opfordret til at foregaae alle ærede Medlemmer med et godt Exempel med Hensyn til at fatte mig kort i mine Udtalelser derover, hvor megen Opfordring jeg end ellers kunde have til at dvæle ved, hvad der er blevet fremført af ærede Medlemmer, og denne min Beslutning er bleven mig meget lettere at udføre, efterat den høitærede Justitsminister har havt Ordet, thi til, hvad han udtalte, kan jeg aldeles henholde mig, saavel i Almindelighed som med Hensyn til de enkelte Punkter. Der bliver forsaavidt kun saa Punkter tilbage for mig at berøre, af hvilke nogle først ere fremkomne, efterat den høitærede Justitsminister har havt Ordet; men jeg skal forudstille en almindelig Bemærkning, der angaaer Betragtningen af dette Lovudkast i dets Heelhed. Der blev i den Henseende udtalt en Anstuelse af det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), hvortil jeg i det Væsentlige kan slutte mig. Naar der er Tale om at udarbejde et Udcast til en almindelig borgerlig Straffelov, maa det vel, forekommer det mig, være Opgaven saavidt muligt at samle Alt, hvad der er adspredt paa mangfoldige Steder i gamle og nye Lovbestemmelser, at udfylde de Huller, som den positive Lovgivning har ladet være tilstede, og som hidtil ere blevne udfyldte ved en mere eller mindre veglende Retspraxis, samt at bringe alle disse Bestemmelser sammen til et overfsneligt Hele, paa enkelte Punkter tilbørligt lempe efter den Udvikling, som Retsbevidstheden og Tidsaanden i det Hele have faaet. Derimod vilde det vist-